

A trenc d'alba

Elba Barberà
Andreu Beltran
Guillermo Collado
Alejandro Cuenca
Cristian Hernández
Ana Mora
Daniel Pérez
Sergi Salvador

letra
nova

bromera

*A Manuel de Pedrolo i a l'Altíssim,
per la seua inspiració*

GOD, SA tancava les portes. Era l'empresa més antiga de totes les conegudes i havia hagut de gestionar al llarg de la història successos molt diversos: que si cataclismes per ací, que si guerres per allà, inundacions, revoltes, grans desplaçaments de masses, etc.

En un primer moment, i després de l'immens esforç que va caldre per tal de constituir la infraestructura necessària (malgrat que el cap va tardar tan sols sis dies a constituir-la), l'empresa començà com qualsevol, amb petits projectes adreçats a un territori i una població molt concreta. Segons els estudis de mercat fets s'havien creat les condicions adequades per tirar avant un projecte que podia donar molt guanys.

El cap de la nova empresa havia donat el vistiplau i es començà a treballar en la recerca d'un equip directiu amb expectatives de futur.

El primer projecte de l'empresa fou utòpic i es descartà de seguida a falta de fonament en la gestió. Seguidament feren un intent de dualització del mer-

cat (C&A) però es va descobrir que sols Cian donava, de fet, benefici, així que decidiren liquidar l'altre projecte, Albe. Així es produí aquest trencament:

–Senyor cap, ací tens el producte de la meua divisió agrícola –digué Albe.

–Senyor cap, ací tens el producte de la meua divisió ramadera –digué Cian.

I al cap li va plaure més el treball d'Albe que el de Cian, i això va provocar les represàlies d'aquest sobre el primer, encarregant-se, en persona, que fóra acomiadat.

Després d'un temps van tenir una forta crisi empresarial. L'empresa va destruir els seus actius, literalment els convertiren en paper mullat. Tan sols es quedaren amb el millor personal, un tal Noah i el seu equip. Açò fou el que digué el president a Noah abans d'executar aquesta ordre:

–Noah, agafa un camió i ompli'l amb un parell de còpies de cada document de l'arxiu, una de digital i l'altra de paper. Amb aquestes podrem refer l'arxiu i tornar a reiniciar l'empresa.

A continuació enfocaren l'empresa des d'un altre punt de vista que, tot siga dit, els va funcionar d'allò més bé. Decidiren ampliar el territori comercial, el mercat, i augmentar la plantilla. Aquest augment de personal va produir, d'una manera gradual, l'aparició d'un sindicat obrer anomenat TORRE (Treballadors

i Obrers Reformistes i Reunits de l'Empresa). Després d'una sèrie de reunions de l'equip directiu, el cap va concloure que TORRE havia de ser destruït. Per a portar a terme aquesta decisió s'utilitzà la tàctica de dividir els treballadors. Es va determinar contractar empleats de diverses nacions, costums, valors i sobretot de llengües distintes. La confusió que va seguir va provocar l'enfonsament de TORRE.

El president va reflexionar i va introduir una sèrie de canvis en l'organització de l'empresa. S'havia acabat la comunicació directa amb els treballadors. A partir d'ara sempre tractaria amb un capatàs, que s'encarregaria de transmetre les ordres del cap a la resta dels empleats.

El primer d'aquests intermediaris fou Abran. La direcció decidí posar-lo a prova per veure si, sent un nou projecte en què havien dipositat tantes esperances, era tan eficient i tan fidel com esperaven. Li van manar que acomiadara el seu fill, que també formava part de la plantilla. Abran, amb una fe cega en l'empresa i un gran pesar, decidí executar l'ordre rebuda. Quan el president comprovà la seua lleialtat, impedí l'acomiadament i li explicà que tan sols pretenia comprovar la fidelitat que tenia a l'empresa.

Passà un temps d'estabilitat en la societat mercantil durant el qual anava ampliant la clientela i eixamplant cada vegada més el territori comercial.

Començà a establir delegacions en diferents places.

Al cap d'un temps, al president li arribà una informació preocupant d'una d'aquestes delegacions. Existia un mal funcionament i la gent que hi treballava era poc eficient, malfaenera i no seguia el «dogma» normatiu de l'empresa. Aleshores el cap manà cridar Abran, el seu fidel portaveu i capatàs:

—Abran, les notícies que arriben de la delegació de Somorra són molt preocupants. Et mane que hi vages i em confirmes aquesta informació.

Lavors, Abran s'acostà i digué:

—És veritat que vols acomiadar els bons treballadors i els roïns? Suposem que n'hi haja cinquanta, o quaranta, o trenta, o vint, o deu de bons, tancaràs la delegació?

El cap li contestà:

—D'acord, si trobes deu empleats que hagen estat eficients i productius, no tancaré la delegació.

La direcció envià dos tècnics de Recursos Humans, els senyors Gabriel i Rafael, a la delegació, i ni tan sols deu en trobaren. Salvaren un únic treballador que traslladaren a un altre departament i, com havia decidit el president, la delegació fou literalment esborrada del mapa.

Temps difícils per a l'empresa. La conversió en societat anònima havia fet que s'incorporaren nous

accionistes que no compartien la idea principal del projecte. El senyor Fraó, un dels màxims accionistes, que controlava el mercat de les Dues Corones del Nil, decidí oposar-se al propòsit històric de l'empresa.

El cap va reaccionar-hi introduint en les Dues Corones un dels seus homes, Pep Israelis.

Pep era un psicòleg del Departament de Selecció de Personal. Tenia una gran memòria, una xarxa d'espies que arribava a les altes esferes, i la rara habilitat de saber què pensava la gent i què volia escoltar, interpretant el llenguatge corporal i obtenint informació sense que se n'adonara l'interrogat.

Quan va arribar a les Dues Corones va fer amistat amb persones que, encara que es trobaven suspeses de sou i faena, eren properes al senyor Fraó. Els va fer una demostració de les seues habilitats. A un d'ells li va pronosticar que el tornarien a readmetre en el seu antic càrrec i a l'altre que seria acomiadat. Així va passar.

Poc després el senyor Fraó es va trobar davant d'un dubte. No sabia interpretar les dades de l'última enquesta que havia rebut sobre la situació del mercat. Recomanat pel seu amic, Pep va ser cridat pel senyor Fraó i el treball que va realitzar va ser tan satisfactori que va aconseguir entrar a formar part de l'equip de direcció.

Fent ús de les seues habilitats innates i d'unes enquestes, potser manipulades, va convèncer el se-

nyor Fraó per incorporar a l'empresa de les Dues Corones la gent del seu equip, al capdavant del qual hi havia Joan Antoni Cob. A través de J.A. Cob i la seua gent, Pep va poder complir la missió que el cap li havia encomanat.

Passà el temps, i les relacions entre la gent de Pep i el senyor Fraó anaren deteriorant-se. Calia prendre mesures urgents. Salvador de les Aigües, el substitut de Pep, devia prendre mesures per tal de fer fora de l'empresa el senyor Fraó. Havia d'aconseguir que venguera les seues accions. Va demanar assessorament al senyor president i van idear un pla format per deu fases per tal d'aconseguir l'objectiu: l'alliberament de les accions.

El cap li va dir:

—Salvador, jo sóc el cap d'Abran, de Pep, de J.A. Cob. He vist la situació dels meus homes a les Dues Corones i he vist com clama per la seua explotació. Conec els seus sofriments i per això t'hi envie per solucionar-ho. Fes eixir la meua empresa d'aquelles terres i parla amb Fraó perquè allibere les seues accions.

Tot va eixir com estava planejat.

El senyor Fraó va deixar anar la seua part de l'empresa i l'equip de Salvador va tornar a la seu central. Van tardar quaranta dies a fer els tràmits, i el president els va enviar equipament a través del

departament MANNÀ (Materials i Abastiments per a Nuclis Necessitats d'Ajuda).

Passaren els dies i tot semblava anar com més va pitjor. Per tornar a trobar el bon camí, Salvador s'havia reunit amb el cap per tal que li donara instruccions. Li va donar 10 ordres que havien de servir per reordenar l'organització. Però el temps no havia passat debades. La gent de Salvador s'havia acostumat a la cultura empresarial de les Dues Corones. No entenien per què calia seguir fidels a un president que no havien vist mai, preferien seguir les instruccions d'algú que sentiren pròxim amb qui pogueren mantenir un contacte directe.

Quan Salvador es tornà a reunir amb el seu equip i veié el seu comportament mentre havia estat fora, s'enfadà molt. La delegació perdia diners, la gent no treballava com calia, s'havia perdut l'eficàcia i l'eficiència. Aleshores Salvador prengué una decisió radical. Despatxà tots aquells que s'havien manifestat en contra de les seues directrius i tornà a fer un nou contracte, en nom del cap, amb la gent que hi sobrevisqué, prenent com a base les 10 ordres que el president li havia donat.

Passà molt de temps, i una nova era aparegué al si de l'empresa. Es va tractar de tot un canvi generacional. El fill succeí el pare en la presidència de l'empresa. Tot i que n'hi havia qui deia que no es

notava la diferència, ja que el fill semblava el pare, i el pare semblava el fill, com si foren la mateixa persona, el ben cert és que una nova època acabava de sorgir. Aquesta nova època començà amb el nomenament d'una junta directiva nova, de dotze representants, els quals, junt amb el fill del cap, expandiren l'empresa internacionalment. Però, quan la cosa anava per bon camí i cada vegada més el mercat anava eixamplant-se, adherint nova gent a aquest projecte, Txus, el fill del cap, deixà la direcció executiva amb presència directa a l'empresa i passà, gràcies a un ascens, al despatxos centrals, a l'últim pis, a dalt de tot, a la dreta de son pare, com a director general.

La seua figura es convertí en un símbol per a l'empresa i passà el comandament executiu a un dels dotze, el seu company Piero, i la direcció de màrqueting a la seua companya Madelein, amb la qual, segons conten les males llengües, tenia una relació sentimental.

Una altra empresa, Romansa, SA, que ja havia creat problemes en el passat a la nostra corporació, fins al punt que el fill del cap va haver de fer un gran sacrifici per tal de salvar la societat, presentà una OPA.

Va haver-hi una gran lluita de poders, però, GOD, SA en presentà una altra i acabà controlant l'imperi comercial de Romansa.

Passà més temps, tant que pareixien segles, i l'empresa es transformà en un hòlding. Catolasa, Luterasa, Calvinasa, Ortodasa... foren noves empreses que sorgiren de la matriu central en aquesta època. Totes compartien l'ideari original, però la seua relació ha estat turmentosa. Els conflictes es presentaren com a diferències d'interpretació de les directrius plasmades en quatre llibres que contenen la direcció executiva del fill del cap, però en realitat amagaven una autèntica lluita pel poder.

És el temps de la globalització, les empreses s'han convertit en autèntiques multinacionals, que competeixen en el mercat mundial. Però vénen nous temps, noves necessitats i noves respostes.

I, com déiem al principi, és el moment que GOD, SA tanque les portes. El mercat ja no necessita els productes de GOD, SA i el cap ha de jubilar-se. El balanç de la seua presidència ha estat desigual, millor a l'inici que al final. De fet, hui els productes són de baixa qualitat i no tenen res a veure amb els que fabricaven al principi. GOD, SA ja no és GOD, SA. És el moment que tot acabe. La corporació ha de tancar, i tots els seus actius han de deixar d'existir.

El cap tardà sis dies a muntar l'empresa, i després descansà. Tardaria el mateix a desmuntar-la amb l'ajuda de quatre especialistes en tancar empreses: els senyors Hunger, Morte, Pesta i Guerre.

El primer dia acomiadà tots els treballadors, homes i dones.

El segon dia vengueren tots els actius d'origen animal, les màquines que els substituïren i el maquinari de l'empresa.

El tercer dia desconnectaren tota la xarxa elèctrica interna de les empreses i vengueren tot el sistema d'il·luminació. Les empreses es quedaren a fosques.

El quart dia es desferen de tot allò d'origen vegetal (paper...), del plàstic i del maquinari.

El cinqué dia va desaparèixer el sistema sanitari (cisternes, dipòsits...), així com totes les estructures que cobrien les oficines i altres departaments de l'empresa.

El sisé dia es van desfer de les propietats, dels solars, dels terrenys.

I tot va quedar en no res. Ni una espurna de vida quedava d'aquella empresa. Ni un alé. El silenci es va apoderar de tot.

I per fi, el cap, el seté dia va poder descansar, i aquesta vegada per a tota l'eternitat.

Fi...